

РЕШЕНИЕ

№ 8021

гр. София, 17.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 25.10.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Румяна Лилова

ЧЛЕНОВЕ: Деница Митрова

Николай Ангелов

при участието на секретаря Силвиана Шишкова и при участието на прокурора Тафров, като разгледа дело номер **7656** по описа за **2013** година докладвано от съдия Николай Ангелов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба с вх. № 21016 от 31.07.2013 г. по описа на Административен съд София – град (АССГ), подадена от А. С. В., срещу решение № 70 от 13.05.2013г., постановено от Софийския районен съд (СРС), Наказателно отделение, 101 състав по нахд № 18751 по описа за 2012 г. С последното е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 10119/06.03.2012г., издадено от началник отдел „Пътна полиция” (ОПП) при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с което на А. С. В. е наложено административно наказание глоба в размер на 300,00 (триста) лв., на основание чл. 177, ал. 1, т. 2, пр. 2 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), за нарушение на чл. 150а, ал. 1 от същия.

В касационната жалба се навеждат доводи за незаконосъобразност на съдебното решение, предмет на касационна проверка, които предвид изложеното в нея се свеждат до такива за нарушение на материалния закон и съществено нарушение на процесуалните правила – касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК). На следващо място В. релевира доводи за допуснато съществено процесуално нарушение от съда поради постановяване на съдебното решение при несъбиране на всички доказателства – довели до неизясняване

на фактичката обстановка. Касаторът поддържа, че въззивният съд е кредитирал единствено свидетелските показания на актосъставителя и приобщените по делото писмени доказателства, без да са събрани основни писмени доказателства, необходими за изясняване на обективната истина. Сочи, че въззивният съд не е отчет липсата на съществени реквизити в АУАН и НП – липсва словесно описание на нарушението. На последно място твърди, че наложеното административно наказание е явно несправедливо. Предвид изложеното моли отмяна на съдебното решение, предмет на касационен контрол, и постановяване на решение по същество, с което да бъде отменено обжалваното НП.

В съдебното заседание касаторът, редовно призован, не изпраща представител за участие в производството. На 18.10.2013 г. по делото е постъпила писмена защита от адв. Л. Д., като пълномощник на касатора, в която се взема становище по същество, с аргументи, като изложените в касационната жалба.

Ответникът СДВР, редовно призован, не изпраща представител за участие в производството и не взема становище по предявената касационна жалба.

Представителят на С. градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, Дванадесети касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу НП № 10119/06.03.2012г., издадено от началник ОПП при СДВР. Не са изтекли, както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

От фактическа страна районният съд е приел за установено, че на 23.02.2012 г. А. С. В. е управлявал моторно превозно средство - лек автомобил марка „Ф.“, модел „Г.“, с държавен регистрационен номер номер СА 3450 РВ, собственост на Б. В. в [населено място], по ул. „Ф. А., с посока на движение от [улица]към [улица]. Бил спрян за проверка пред 131 СОУ. При проверка на документите на автомобила и водача на превозното средство, се установило, че касаторът управлява превозното средство без свидетелство за управление на моторно превозно средство (СУМПС). За така констатираното нарушение срещу А. В. бил съставен АУАН №10119/23.02.2012г., а въз основа на него - и издадено процесното НП № 10119, с което за нарушение на чл. 150а, ал.1 ЗДвП на същия е било наложено административно наказание глоба в размер на 300,00 лв., на основание чл. 177, ал. 1, т. 2, пр. 2 ЗДвП.

За извършване на проверка на обстоятелствата, отразени в АУАН и в НП по делото са събрани и приети писмените доказателства, които се съдържат в административнонаказателната преписка и гласни доказателствени средства – показанията на С. - актосъставител.

Въз основа на така събраните доказателства, въззивният съд е направил извод, че оспореното НП е издадено от компетентен орган, като в хода на административно – наказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуални правила, опорочаващи НП и ограничаващи правото на защита на жалбоподателя. Посочил е, че въз основа на АУАН е издадено НП при идентично фактическо описание на релевантните факти и тъждество на квалификацията. Намерил е, че по безспорен начин е установено и осъществяването на вмененото на касатора нарушение – управлява МПС без да притежава валидно свидетелство за правоуправление на МПС. По отношение на субективната страна е изложил съображения, че нарушението е извършено виновно, като В. е осъзнавал характера на собствената си неправомерна проява, нейното проявление и настъпилите в резултат на такова управление последици. Счел е, че размерът на наложената глоба съответства на тежестта на извършеното нарушение и личността на нарушител, като съдът е отчетел многобройните нарушения на ЗДвП и многократното санкциониране на касатора, което не е изиграло своя възпиращ върху поведението му ефект. Ето защо е посочил, че този размер не следва да бъде редуциран. С оглед на всичко изложено е направил крайния правен извод, че атакуваното НП е законосъобразно и поради тази причина го е потвърдил напълно.

Административен съд София - град, Дванадесети касационен състав, след съвещание, намира, че жалбата срещу постановеното от районния съд съдебно решение е неоснователна по следните съображения:

Настоящата касационна инстанция не е оправомощена да проверява фактическите констатации на съдебния акт, предмет на проверка от нея. Тя следва да се произнесе в пределите на възприетите за доказани от въззивния съд фактически положения и при спазване на забраната по чл. 220 АПК. Именно в тези рамки, в настоящия случай, съдът дължи произнасяне по предявените оплаквания по чл. 348, ал. 1, т. 1, 2 НПК.

Процесуалните права на касатора не са били ограничени и нарушени, решението е мотивирано и постановено от законен съдийски състав, при постановяването му съдът не е нарушил закона и процесуалните правила, а наложеното наказание е справедливо. Ето защо обжалваното съдебно решение следва да бъде оставено в сила. Съображенията на съда са следните:

Районният съд е провел съдебното следствие по начин, който да обезпечи всестранното и пълно изясняване на всички обстоятелства по случая и разкриване на обективната истина. Съдът е установил чрез допустимите от закона доказателства и доказателствени средства административнонаказателното обвинение - дали е извършено административното нарушение и обстоятелствата, при които то е извършено. Неоснователни за възраженията на касатора, че за да направи обоснован извод, съдът е следвало да събере гласни доказателствени средства и чрез разпит на свидетеля по АУАН – Мечкарски. Съдът е разпитал актосъставителя С., който след предявяване на спорния АУАН, което е допустимо, е потвърдил отразеното там. Кредитирането на неговите показания не е в разрез с процесуалните правила, в какъвто смисъл релевира доводи касатора. При оценката на събраните гласни доказателствени средства - свидетелски показания съдът всъщност е отчетел характера на служебната дейност, която извършва свидетеля. Ненужно, с оглед разкриване на истината и решаването на делото, е било извършването на разпит и на свидетеля по акта, както и снемането на обяснения на самия жалбоподател. Правилна е преценката на съда, че техните показания по никакъв начин не могат да допринесат за изясняване

на обстоятелствата по делото. Процесуалният представител на В. в посоченото съдебно заседание – адв. Л. двукратно е направил изявление, че няма искания по доказателствата. Такива не са заявени и с подадената до СРС жалба срещу спорното НП. В този смисъл неоснователни са твърденията, заявени в касационната жалба в насока, че въззивният съд не е допуснал поискани и представени в съда доказателства. Предвид така изложеното, касационният съд приема, че при разглеждане и решаване на спора, въззивният съд не е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила, изразяващо се в неизпълнение на задължението за провеждане на задълбочено съдебно дирене. Като е извършил необходимото в съответствие с чл. 13 НПК, чл. 14, ал. 1 НПК и чл. 107, ал. 2 и ал. 3 НПК, съдът е постановил акт в съответствие със сочените процесуални разпоредби.

На следващо място, правилно е възприето от районния съд, че в хода на административно-наказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, а при съставянето на АУАН и издаването на спорното НП са спазени изискванията на чл. 42 ЗАНН и чл. 57 ЗАНН и те не страдат от съществени пороци. Обжалваният санкционен акт е издаден от компетентен орган и при спазване на изискванията на чл. 34 ЗАНН. Законосъобразен е правният извод на съда, че правилно е ангажирана административнонаказателната отговорност на В. за извършено от него нарушение на чл. 150а, ал. 1 ЗДвП, на основание чл. 177, ал. 1, т. 2, предл. второ ЗДвП като е отчел разпоредбата на чл. 53, ал. 2 ЗАНН във връзка с непосочване в АУАН, че СУМПС на касатора е било отнето към датата на извършване на нарушението. В спорната хипотеза допуснатата нередовност в АУАН е несъществена и може да бъде санирана по реда на посочената норма. Констатираният от въззивния съд и касатора порок на АУАН не води до невъзможност да се установи по безспорен начин, както в какво се изразява нарушението, така и неговото извършване. Следователно, не се нарушава правото на защита на касатора и възможността да разбере повдигнатото административнонаказателно обвинение.

Съгласно чл. 150а, ал. 1 ЗДвП, за да управлява МПС, водачът трябва да притежава СУМПС, валидно за категорията, към която спада управляваното от него превозно средство. Санкционната разпоредба на чл. 177, ал. 1, т. 2, пр. 2 ЗДвП предвижда административнонаказателна отговорност за лице, което управлява моторно превозно средство, без да притежава съответното свидетелство за управление или то е отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 - глоба от 100,00 лв. до 300,00 лв. Следователно, субект на административнонаказателна отговорност като извършител е физическо лице, чиято отговорност е лична и виновна.

По съществуващото на спора, след като е обсъдил доказателствената съвкупност и в съответствие с нея, съставът на СРС законосъобразно е приел, че касаторът А. С. В. е осъществил вмененото му нарушение. Правните изводи на съда са правилни и се споделят от касационния съд. Описаните в АУАН и НП обстоятелства отговарят на фактическия състав на нарушение на чл. 150а, ал. 1, ЗДвП, за което правилно въз основа на санкционната разпоредба на чл. 177, ал. 1, т. 2, предл. 2 ЗДвП е била ангажирана административнонаказателната отговорност на В.. Управлението на МПС без СУМПС осъществява състава на административното нарушение по чл. 150а, ал. 1 ЗДвП. Цитираната норма на чл. 150а, ал. 1 ЗДвП изисква определено поведение, което следва да имат водачите на пътни превозни средства с цел осигуряване безопасността на движението.

Съображенията на районния съд относно индивидуализацията на наказанието,

изложени в съдебния акт, изцяло се възприемат от настоящата инстанция и не е нужно да бъдат преповтаряни. Предвид това, следва да се посочи, че настоящият съд не намира основания за намаляване размера на наложената глоба.

Предвид всичко изложено, законосъобразен е крайният правен извод на въззивния съд, че правилно и законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора А. С. В., поради което съдебното решение, предмет на касационен контрол, следва да бъде оставено в сила.

По гореизложените съображения и на осн. чл. 221, ал. 2, предл първо АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, Административен съд София - град, Дванадесети касационен състав, след съвещание ,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 70 от 13.05.2013г., постановено от Софийския районен съд , Наказателно отделение, 101 състав по нахд № 18751 по описа за 2012 г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.